

Barnes Bøn

Fader de smaa Børn komme til mig! Matt. 10, 13-16.

WITTEVEER & COBEN, "ST. LOUIS"

No 6. }

Juni 1880

{ 6. Marg.

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Bød et Barns Død.

Fast til Faders og til Moders Hjerter
Bøyer Barnet, som vor Herre gav,
Dg med dyb og bitter Sjelesmerter
Lægger de det ned i sorten Grav.

Buggen der er trang og uden Gjænge,
Der er ingen Moders Buggesang,
Barnet sover, af saa længe, længe,
Vaagner ei til Lyst paa Moders Sang.

O, men Sønnen er dog fød dernede,
Dg Guds Døie vaager ogsaa der,
Barnet vaagner dog engang til Glæde,
Livets Sol engang det atter ser.

Da dets Aand forlod sin lille Hytte,
Se, da gif den fra en Verden ud,
Med hvis Raar den nu ei sit vil bytte,
Thi den glad og salig er hos Gud.

Hverken Faders eller Moders Døie
Kunne den fra Synd bevare ren;

Gud bevarer den saa godt, saa noie,
Som sin lille Skat, sin Diesten.

Dg, naar saa den store Time kommer,
Som hver hellig Kængjel venter paa,
Naar i Skyen ses al Verdens Dommer,
Dg vi skulde for hans Ansigt staa, —

O, da vender Barnets Aand tilbage
Til det Stov, som Herren freded om,
Dg det rejser sig til glade Dage
I Guds Himmels lyse Helligdom.

Dg det ser sin Moder og sin Fader,
Dg de favne deres Barn igjen;
Aldrig, aldrig mer det dem forlader,
Evig ho de nu hos Barnets Ven.

O, hvor stor og rig er dog Guds Naade!
Hvor han smiler i den sorte Sky!
Salig den, der ha m kun lader raade!
Salig, hvo hos ha m kun søger Ly!

Hvem skal hjælpe dit Barn i Døden ?

Derover fra det store Hus lød Musik, og naar du saa op til Vinduene, kunde du se Skygger bevæge sig paa Kullegardinerne. Skyggerne tilhørte dansende Børn, som i munter Leg bevægede sig derinde. Jeg vil ikke føre Eder derind, men til Gjenboens Hus. Der var mørkt; kun fra et eneste Værelse skinnede der et mat Lys. Skurrende hørtes Dandsmusikken for den unge Moder, som der sad ved sit syge Barns Seng. Barnet havde ligget stille en Stund med lukkede Øjne, og Moderen troede det, som Lægen havde sagt, at hendes lille Pige ikke vilde overstaa denne Sygdom. Ved denne Efterretning sølte hun den første alvorlige Sorg, og nu sad hun der og betragtede det lille Barn, medens Tankerne vandrede om i Fortid, Nutid og Fremtid. Hun tænkte paa de Par Gange, hun havde tugtet Emma, den Gang hun ikke søiede hende, ikke havde givet hende Stads og Legetoi nok osv. Nu laa hun der, og Moderen lovede i sit Hjerte aldrig at tale et revsende Ord til hende, hvis hun blot maatte saa leve. Blinde Moder! havde du benyttet den forgyldte Bibel, som staar i din Hylde, som den gamle Sjælesørger, han, der døbte, konfirmerede og viede dig, gav dig paa din Bryllupsdag, saa vilde du have kjendt Ordene: "Den, som sparer sit Kis, hader sin Søn, men hvo, der elsker ham, tugter ham tidlig." Men den stod desværre der ganske ubrugt.

"Er du der, Mamma?" lød det fra Sengen. "Ja," var Svaret, "Mamma gaar nok ikke fra sin lille Pige," og hun ladede sig ned over Barnet og kyskede dets blege Kinder.

"Hvorfor har du aldrig lært mig at bede, som Ainaas Moder nede i Kjølderetagen har lært hende?" spurgte Emma med et smerteligt Udtryk. Moderen rødmede for det klare, spørgende Blik. "Du kunde ikke forstaa det endda, Barnet mit," svarede hun forlegen. Naar du om et Par Maaneder fylde dit ottende Aar og bliver frisk igjen, saa skal Fader og jeg sende dig i Skole, og der vil man lære dig om Gud."

Nu ryttede Krampetrækninger det lille Le-

"Moder, jeg dør!" raabte hun med Rædsel malet i hvert Træk. "Dødens Dei er saa sort, saa sort, og jeg kan ikke bede Gud Fader gjøre den lys. Han er saa vred, saa vred, jeg ser Hans alvorlige Ansigt hvile paa mig. Jeg har saa ofte været usikkert og ulydig, og aldrig har jeg bedet til Ham. Jeg kan ikke bede, jeg tør ikke! Mamma, jeg tør ikke gaa alene, det bliver saa mørkt. Vær du mig, følg du mig!" og de smaa Arme klamrede sig om Moderens Hals. — Grædende trykkede Moderen den Lille til sig; men Barnet vedblev: "Mamma, du har baaret mig, medens jeg var syg, og saa mange Gange, da jeg var frisk; hvorfor vil du ikke bære mig nu?"

Nu aabnedes Døren, og Faderen traadte ind. Han saa med sorgfulde Blikke paa Moder og Barn. Da Emma fik se sin Fader, slap hun Moderen og strakte sine Arme ud imod ham og bad: "Pappa, du vil bære mig gennem Dødens Port. Mamma kan ikke; hun er saa træt, hun har pleiet mig saa længe, vaaget saa meget over mig; men du er saa stærk. Du har baaret mig saa ofte. Husker du den store Hund, jeg var saa bange for? Da bar du mig, og jeg frygtede ikke mere. Tag mig ogsaa nu paa dine Arme! jeg tør ikke gaa alene." Og nu blev Faderen omklamret med den samme Angest, som Moderen var bleven det før.

"Mit kjære, kjære Barn," svarede Faderen, "jeg kan ikke. Jeg vil gjøre Alt for dig undtagen dette One. Se til at blive roligere! Du skal ikke dø. Vi skulle bære ind dine Dukker og dit øvrige Legetoi og dine smukke Klæder, saa skal du se, at du bliver forsviet igjen."

Paa et Vink bar en Pige ind, hvad rige Forældre havde overlæstet sin Kjøledagge med. Hun saa mat paa disse Herligheder og skjød det Alt fra sig. "Ak, jeg er saa bange!" sukede hun, og Krampen indfandt sig paany. Naadville stode de stakkels Forældre der, tilligemed den hurtigt tilfaldte Læge. I sin Forsvækkelse sendte de Bud efter et Par af Emmas Legekammerater, som var paa Børneballen i Huset ligeoverfor. De kom strax og hjærtegnede den Syge og talte ventligt til hende og bad hende, at hun ikke maatte gaa fra dem.

Det var en underlig Modsatning, at se det med Dødens Rædsel kjæmpende Barn paa den

ene Side og alt det brogede Vegetoi og de halppyntede friske Smaapiger paa den anden. Den Syge smilede, da hun saa dem, og bad nu ogsaa dem følge sig paa Dødsvandringen. Børnene vilde ligeledes gjøre Alt, hvad hun onskede; kun, hvad hun nu bad om, kunde de ikke. De havde saamange Undskyldninger og stode der ganske modfaldne. Emma vendte sig fortvivlet fra dem. Ved denne Bevægelse gled en liden Bog ned fra Hovedspuden og faldt aaben foran hende. Det var en Billedbog, en Gave fra lille Anna i Hjelberetagen. Emma havde foretrukket denne Bog for sine øvrige Bøger og havde stavet sig til Meningen af Underkrifterne. Det første Billede, hendes Die faldt paa, var Frelseren omringet af mange Børn og med saa mange i sin Favn, som Hans Arme kunde omfatte. Nedenunder stod: "Fader de smaa Børn komme til mig og forhindrer dem ikke; thi Guds Rige hører saadanne til." Iøvrig bladede hun videre. Paa det næste Billede saa man Jesus paa Korset med de bloddrypende Saar paa sit hudflettede Legeme; derunder stod: "Han er saaret for vore Overtrædelser og knust for vore Misgjerninger; Straffen laa paa Ham, paadet at vi skulle have Fred, og vi have faaet Lægedom ved Hans Saar." Paa det tredje gif en Pilgrim i Mulin og Mørke; Sneen søg omkring ham, og Roubdyr lurede paa ham bag hvert Træ, i hver Klippekløft. Men han strækkedes ikke; hans Die straalende af Fred og Glæde; thi det hvilede paa det deilige Landskab i det Fjerne, der laa i Solskin og Vys, og i Skyen saa man Jesus med udstrakte Arme. Vel maatte hans Die da straal, vel maatte han vandre freidigt fremad, støttende sig paa sin Vandringsstav. "Naar jeg end skal vandre i Dødens Skyggedal, vil jeg ikke frygte for Dødt; thi du er med mig, din Rjæp og din Stav, de skulle trøste mig," var Underkriften.

Ved Synet af disse Billeder kom Freden lidt efter lidt tilshyne i den Syges urolige Ansigt. Hun foldede sine smaa Hænder over Bo-

gen, og med Diet paa Frelseren med Børnene, sagde hun: "Pappa og Mamma forlode mig i Døden, de kunne ikke følge, mine Vegekammerater ville ikke, for ikke;" Vegetoiet og al den brogede Stads skjærer mig i Minene. Intetsteds Hjælp eller Følge! Saa vil jeg vende mig til dig, Jesus, som elsker de smaa Børn. Du er den Gæste, som kan hjælpe mig nu; ved din Haand kan jeg gaa trygt gennem Dødens Skyggedal, og du har lovet at ville hjælpe mig." — Nu laa Barnet stille med et af Salighed lysende Ansigt; man hørte hende nu og da at hviffe: "Min Jesus!" Bryftet begyndte at arbejde tungere og tungere, saa et dybt Suk, det sidste, og Englene, der havde rentet ved hendes Seng, tog hendes Sjæl ind til Jesus.

Den stakkels Moder fastede sig ned ved Sengen og begravede sit Ansigt i den Dødes Hovedspude. Faderen stod bleg og stum. De Tilstedeværende fjernede sig; det var forgæves at komme med Trøstegrunde. Forældrenes Samvittighed slog dem bitterlig i denne Stund. Det var, som de saa sin lille nu forklarede Datter træde frem for Gud og anklage dem. De havde jo saa ganske forfeilet den Gjerning, som Gud vilde have udført ved dem, da han betroede dem til Opdragelse en udødelig Sjæl. Al, de havde jo kun opdraget sit Barn for denne Verden. Om den Gud, som i den hellige Daab havde gjort hende til sit Barn havde de aldrig talt med hende. De havde tiet om Frelseren, den gode Frelser, og om Veien til Ham. Naar de omhyggelig opdrog hende for dette Liv, saa havde de dermed slaet sig tilfreds. Legemets Hunger og Tørst havde de hærligen stillet og dets øvrige Fornødenheder havde de med Opofrelse sørget for. Men Sjælens dybe Trang, den skrigende Tomhed i Hjertet, havde de saa ganske kunnet glemme. Udover dette Livs Grændser havde aldrig deres Tanker gaaet. De havde aldrig i Anden henfat sig til den Stund, da deres lille Barn stulde gaa gennem Dødens Port ind i den uendelige Ewigheid, og derfor heller ikke sørget for, at hun kunde have Nogen, der kunde "kæve" hende gennem Døden. Selv havde de ikke bedet og havde heller ikke lært sit Barn det. Og nu sølte de smerteligt, hvor fattig den er, som ikke kan bede naar Døden kommer.

(For Fattig og Rig.)

Luther i Kloster.

I Augustinerklosteret i Erfurt var det en haard Tid for Luther. Han spægede og plagede sig med Fasten, Nattevaagen og alleslags Bønnevælses for dermed at fyldestgjøre den guddommelige Retfærdighed og opnaa den Hellighed, han higede efter. Under alt dette udkleedes hans uboelige Udholdenhed i Lidelse og Nød. Paa den anden Side lærte han

ogsaa Klosterlivets Glendighed at kende, saa at han siden med desto større Kraft kunde arbejde derimod.

Al den Tid, han kunde faa, benyttede Luther her til at studere. Han læste Augustin og mange flere Fædre, hvis Værker bleve ham til stor Velsignelse. Men især læste han i en Bibel, som han i Klosteret fandt fæstet til en Næ-

de. Til denne lænkebundne Bibel gif han hen aarle og silde og fordybede sig i dens Ord. Paa vort Billede se I ham kronraget og med Munkelappen paa sidde ved den.

Han lærte nu mere og mere at se, hvilken stor Synder han var for Gud, og hvor umuligt det var at forsones Gud ved egne Gjerninger og Fortjeneste. Han led utroligt under alle de ydre Vælses og den indre Sjæleval. I denne Nød var han gangen tilgrunde, hvis ikke Evangeliets dyre Forjættelser vare faldne

som Dug paa hans Hjerte og efterhaanden traadt frem for ham i al deres Lidlighed og Hellighed. Dr. Staupitz blev her især det Redskab, ved hvem Luther lærte at gribe disse Forjættelser og forstaa, at en Synder retfærdiggjøres for Gud alene ved Troen paa Jesum.

Gud lære ogsaa Eder, kjære Børn, ret at grunde paa hans Ord og af det lære at se Eders Sjælenød og saa at fatte, hvor kosteligt hans rene Evangelium er for en arm Synder!

— Sand Tøselse har nok i sig selv og lukker Døren til sit lille Kammer i efter sig. Skrivmt derimod er paafærdede udenfor og lukker baade Dør og Vindu op paa vid Gab.

— Ngt ikke dem, som lade fromme, men dem, som ere fromme, og følg dem! Et Menneſte, der har sand Gudsſrygt i Hjertet, er ligesom Solen, der lyſer og varmer, om den end ikke taler.

Fotografi.

Julie, Mina og "Pet", deres hære, suille
 Esel, lade sig fotografere. "Pet" har faaet en
 stor Krands paa sig og er kjæmmet og pudset.
 Julie staar med Esler i Stjodet og lover

"Pet" nogle af dem, hvis han kare vil staa
 stille, indtil Billedet er taget. Her har I det!
 Det er jo noksaa godt truffet; de have været
 stille og suille alle tre!

Dr. Heinrich Müllers Testament.

Kort før sin Død opskrev den salige Mand følgende, som han kaldte sit Testament.

"Gud være lovet! Jeg er rede; thi Alting er nu rede ved Jesum Kristum.

Mit Testament er færdigt. Min Fader, som er i Himlen du, som har skabt mig, dig testamenterer jeg min Sjæl; du har givet mig den, dig giver jeg den tilbage. I dine Hænder er den bedst forvaret. Jeg tør heller ikke fordærve en Andens Eiendom. Min Frelser har jo kjøbt mig, og efter Ham beder jeg: "Fader, jeg befaler min Aand i dine Hænder."

Min Herre Jesus! Du, som har gjenløst mig, dig testamenterer jeg mine Synder. Al, tag dem paa dig, du Guds Lam, som bar Verdens Synder; kast dem i dine Bunders dybe Hav, at de ikke maa ihukommes mere i Ewighed.

Min Hjerte-Trøster, du dyrebare Hellig Aand, som saa ofte har vederkvæget mig med himmelsk Husvælske, dig testamenterer jeg mit sidste Suk i dette Liv — naar jeg ikke mere kan tale, kom mig da til Hjælp hos Gud med uindsigelige Sukke; naar jeg ikke mere kan høre, saa hvilst du din Trøst i mit bristende Hjerte; naar jeg ikke længere kan se, saa oplyst du mine Dine, at jeg maa se min Frelses Hertilighed i Dødens Mørke.

I Engle, som have baaret mig paa Hænderne, Ederes skulle de Taarer være, som jeg dagligen maa græde over mine Synder; vederkvæger Eder med dem! Jeg ved jo, at I lo, naar jeg sælde saadanne Taarer, og at der er Glæde hos Eder i Himlen, naar en Synder gjør Bod.

Djævel! Vil du have Noget? — Alle de "gode Gjæringer", som ikke ere gjorte i Gud — dem vil jeg give dig. Saa farvel med dig!

Jord! du er min Moder; du har i saa mange Aar ved Guds Betsignelse forfaret mit Legeme, og derfor vil jeg testamentere dig Legemet. Moderen er bleven Barnets Grav. "Nogen kom jeg af Moders Liv, og nogen skal jeg fare derhen igen." Job 1, 21.

Dette er min sidste Villie. Derpaa lægger jeg mine Dine sammen, naar min Gud saa vil.

Efterskrift. Kun Et testamenterer jeg ikke bort, og det er, hvad jeg selv har faaet ifølge Testament. Hvad Gud af fri Villie og uindgrundelig Kjærlighed har skjænket mig, førend jeg blev født, ja førend Verdens Grundvold blev lagt, det giver jeg ikke bort, men beholder denne min retmæssige Arvedel i Døden (om der ellers findes nogen Død mere, siden Kristus ved sin Død brod Dødens Braad), i Graven, i Opstandelsen, i Dommen i Ewigheden, — og dette Gæste, som jeg forbeholder mig og aldrig, aldrig bortgiver eller bortkaster, det er min Jesus, som ved sit Blod har gjenløst mig, Gud til Eiendom, som er død for mine Synders Skyld og er opreist for min Retfærdigheds Skyld.

Herre naar jeg har dig, saa spørger jeg hverken efter Himmel eller Jord!"

Fuglereden.

Da Gotthold engang gik i en Have og spadserede, saa han en liden Fugl komme flyvende med nogle smaa Orme i Næbbet, hvoraf han snart kunde slutte, at den maatte have sin Rede og sine Unger i Nærheden; og ved at gaa lidt til Side, blev han snart var, hvor den slog hen, og han fandt uden lang Søgen Reden med Ungerne. Herved kom han til at tænke paa, at den lille Fugl, som havde forraadt sine Unger, idet den bragte dem Mad, afgav et passende Billede paa saadanne Forældre, som med Ret og Uret skabe meget Guds sammen, som de sige til deres Børns Bedste, men som Erfaring ofte viser, til deres største Skade. Thi det uretfærdigt erhvervede Guds koster ikke alene Forældrene deres Salighed (saa at mange af dem fare til Helvede, for at deres Børn kunne leve godt i Verden), men giver ogsaa Børnene Anledning til enten at træde i Forældrenes Fodspor og forfatte deres Gjerrighed og Uretfærdighed, eller til i Glæde og Oprigtighed at forvøde, hvad Forældrene med Møje og Besvær og med Tabet af sine Sjæle have erhvervet, — og ingen af disse Ting kunne gjøres uden med den yderste Fare for deres Sjæle. Hvad hjælper det, at Forældrene samle sine Børn Skatte, naar der ved hver Skilling klæber en Bloddraabe og Fattiges Taarer? Hvor skrækkeligt er det

ikke — selv at fare til Helvede og at bygge Børnene en Bro, over hvilken de snart kunne fare lige efter! — Min Gud, hvad skal jeg samle til mine Børn? Min Formue er ringe, og jeg har neppe mere end til daglig Nødtørft. Hjælp, at jeg værner dem til din Frygt, underviser dem i Guds frygt, nødvendige Videnskaber og dydige Sæder, at jeg efterlader dem et uplettet Navn og Rygte, og at jeg uden Afslædelse anbefaler dem til din Naade og din Belsignelse! Bedre ved jeg ikke at forsørge dem.
(Scriber.)

Noget fra Skolelivet i Jeru- salem.

I "Nat og Morgen", en Bog, som indeholder Fortællinger om Missionen blandt Jøderne, findes fremstillet nogle mærkelige Træk af Skolelivet i Jerusalem, hvoraf vi her vil meddele et.

Biskop Gobat, der levede og døde som Biskop i Jerusalem, fortæller: "Jeg vil ogsaa fortælle Noget om en Pige, som for omtrent 2 eller 3 Aar siden, da hun var i en Alder af henved syv Aar, besøgte Pigeskolen. Hendes Fader var en fattig Jøde, der tildeels levede af Almisse, som han i Fællesskab med de andre fattige Jøder modtog af Rabbinerne (de jødiske Lærere). Da han begyndte at sende sin lille Pige i Skolen, truede Rabbinerne med at ophøre med sine Almisser, hvis han ikke holdt op dermed; dog han besluttede sig til hellere at give Slip paa disse end at tage sit Barn tilbage. Uagtet han ikke havde lært noget Haandværk, bad han dog ikke om Hjælp i henved to Aar. Dnsider blev hans Helbred nedbrudt, og da jeg hørte om hans Stilling og bestræbte mig for at skaffe ham Hjælp, viste det sig, at det allerede var for sent. Hans Sundhed tog mere og mere af, og det blev snart klart for Enhver, at han ikke kunde leve ret længe. I de sidste sex Maanedere før hans Død bemærkede man, at han hver Dag henved en Time eller noget mere sukede sig inde med sin lille Pige, naar denne kom hjem fra Skolen. I Forstningen vidste man ikke, i hvad Hensigt dette skede; men senere fik man at vide, at den lille Pige pleiede ved denne

Leilighed at forelæse Guds Ord for sin syge Fader. For henved to eller tre Maanedere siden døde han. Paa sit Dødsleie kaldte han nogle Rabbinere og Kristne til sig og sagde til dem, idet han neppe kunde holde sig opreist: "Jeg har kaldt Eder til mig, I Jøder og Kristne, forat I kunde høre mit sidste Vidnesbyrd: Jeg dør i Troen paa Jesum af Nazareth!"

Hvor bor Jesus Kristus?

I Kareernes Land underviste en Missionærs Kone en Dag en Skare Hedningebørn i en Have. Paa engang styrter en Dreng med temmelig forstyrret Klædedragt og Udseende igennem Rabningen i Hækken og spørger hende: "Bor Jesus Kristus her?" — "Hvad vil du Jesus Kristus?" — "Jeg vilde gjerne se ham, jeg vilde gjerne skrive for ham," svarede Drengen. "Hvad har du gjort, siden du trænger til et Skriftemaal?" — Med stort Gjetertryk vedblev han: "Bor han her? Det vilde jeg gjerne vide. Hvad jeg har gjort? Nu vel, jeg lyver, jeg stjæler jeg gjør alt Dndt. Men jeg er bange for Helvede, jeg vilde gjerne se ham; thi jeg har hørt en af Vogens Folk sige, at han kan frelse fra Helvede. Bor han her? D sig mig, hvor jeg kan finde Jesus Kristus?" Missionærens Kone siger til ham: "Han frelser ikke Folk fra Helvede, naar de blive ved at gjøre Dndt."

Drengen: "Jeg vilde gjerne slutte dermed: men jeg kan ikke. Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal bære mig ad hermed; de onde Tanker ere i mig, og de onde Gjæringer komme af de onde Tanker; hvor skal jeg da begynde?"

Gun: "Du skal komme til Kristus, stoffels Dreng, ligesom alle Andre. Men du kan ikke se ham nu." — Da tog Drengen til at sfrige høit, som om Alt nu var tabt for ham. Missionærens Kone trøster ham da med Ordene: "Jeg er hans ringe Ven og Discipel. Han har paalagt mig at sige alle dem, som gjerne vilde frelles fra Helvede, hvorledes det er muligt." Drengen beder da: "Sig det da, o, sig mig det! Bed dog deres Herre, den Herre Jesus Kristus, at redde mig, da vil jeg være

Deres Tjener, Deres Slave hele mit Liv igjennem. Vær ikke slem, send mig ikke bort! Jeg vil gjerne frelles fra Helvede!" — Drengen blev med Glæde optagen i Missionsstolen og voksede i Tro og Erkjendelse. Ordet og Naaden rensede hans Afsyn for den hedenske Bildhed og Slovhed. Han har nu for længe siden i Daaben iført sig Kristi Retfærdigheds holde Klædebon.

Sendtegelser til Gud.

(Skit efter det Tydske ved N. P. Hv.)

Jeg vil i Livet og i Døden
Forblive ved min Herre Gud;
Han ved bedst, hvad mig er fornøden,
Og frier af al Nød mig ud.
Om Hjædet sagde ti Gang "Nei",
Jeg vil, jeg maa min Herres Vei.

O! maa jeg altid Ham kun have,
Saa har jeg mer end Guds og Gulds
Lad Verden spotte, Venner rave,
Jeg har dog En, som er mig huld,
Som skjænter selv paa Sorgens Dag
Sin Glæde mig i fulde Drag.

Jeg er tilfreds, som Ham behager,
Jeg Ham mig overgive vil.
O, stands Beskyrning! stands dog Klager!
Hvad skal, hvad kan J nytte til?
O, sent min Sjæl ei længer ned
J verdslig Sorgers Usfælsed!

Jeg er tilfreds med det, Han giver,
Om end det ogsaa Lidet er;
Den mindste Ting, Han signer, bliver
Mig fra Hans Haand desmere kjær.
For Leget er nok paa Bord;
Min Sjæl sig nærer ved Hans Ord.

Jeg er tilfreds med, hvad Han sender:
Lad komme Sygdom, Nød og Død,
Han holder mig i sine Hænder,
Jeg hviler i Hans Naades Skjød,
Ei Modgang, Trængsler, Verdens Had
Mig skille kan fra Jesum ad.

O! ved min Jesum viljeg blive,
Til Hjertet slaar sit sidste Slag.
Gud, du mig det i Naade give,
At salig bliv min sidste Dag!
Jeg er saa svag, du er saa stærk.
Tuldsfer, o Herre! selv dit Værk!

Jndtægt og Udgift. Der er to Veie til at holde Rigevægt mellem Jndtægt og Udgift; den ene er at forøge sine Jndtægter, og den anden at indskrænke sine Udgifter. Den sidste er velgjørende og kan ikke noksom anbefales.

Saaledes gives der ogsaa to Veie til at holde Rigevægt i Hjertet; den ene er: at have Alt, hvad man ønsker sig; og den anden: ikke at ønske sig Mere, end man har. Hin er besværlig og usikker; denne er derimod sikker og at anbefale, og den staar til Enhvers Afbenyttelse. Det var godt, om alle de Børn, der følge Regelen: "naar de faa sin Villie, græde de ikke," vilde mærke sig dette.

G a a d e.

Læs mig forfra,
Da alle Mennesker har mig kjær,
Og alle har mig havt paa en Æneste nær.
Læs mig bagfra,
Stolt var jeg, mægtig og uforskerdet,
Snart herjædet' jeg med Anden og snart
med Sværdet.

Oplysning paa Gaaden i No. 4:

Skib.
(Oplost af M. W. B., Coon Valley og N. A. R., Calmar.)

"Børneblad",

5te Hæftning, 1880.

Prisen er fremdeles 35 Cts. pr. Exemplar. Agenter, som tage Pakker og selv holde Raameliste over de enkelte Abonnenter, erholde fremdeles følgende Reduktion:

3 Pakker paa fra 5-9 Expl. efter 30 Cts. pr. Ex.
" " " 10-49 " " 25 "
" " " 50 og derover 20 "

Betalingen erlægges forfædsviz.

Alt, hvad der vedkommer Bladet, indsendes fremdeles til

J. B. Frich,
Dr. 151, La Crosse, Wis.